

Не для гурку

Зміст

Перше Слово	2
Інтерв'ю з Яном Куртісом вокалістом групи Joy Division:	3
Industrial and Punk. (Pro and Contra)	5
Інтерв'ю з Борсуком та Жабою, музикантами групи HellStreet	8
Память	12
Рассказ	15
Тринадцять хвилин	20
Валет бубен.	29
Silver Anxell	36
Из сборника «Аларм ! Фак эм алл !»	37
Из сборника «Зеркала. Сумасшедший Макс..Зеркала..»	51
Смерть як мистецтво	64
Историческая справка	67
На диску в першому номері журналу «ШУМ» Ви знайдете:	68

Не для гроку

Перше Слово

Журнал "Шум" це наша спроба підняти культурний рівень в суспільстві, спроба зробити свій власний внесок до загальної справи, в яку вклали зусилля безліч поетів, митців, художників та музикантів. Ми прагнемо дати читачу ту інформацію, яка б була корисна як для загального розвитку, так і для інтелектуальних роздумів про світ, та оточення в ньому. Ми готові надати можливість публікувати свої роботи в журналі кожному, хто хотів би щоб його почули інші, хто хотів би поділитися власною творчістю та працею, щоб вони знайшли своїх прихильників та шанувальників. В цьому журналі ніколи не буде ні політики, ні попси, ні цензури, ні розпалення ворожнечі між людьми з різними вподобаннями та ідеями. Ми назвали свій журнал "ШУМ", адже шум є всюди, саме шум здатен містити в собі найбільше інформаційних потоків, абсолютно різних напрямків та характеру. Як і в шумі, в нашому журналі Ви знайдете найрізноманітніші статті, твори, поезію, мистецькі роботи різних стилів та напрямків того, що називають МИСТЕЦТВОМ.

Якщо Вас цікавить співпраця з нами, або Ви хотіли б друкуватися в нашому журналі, чи просто хотіли б висловити свою думку або побажання, пишiть нам на електронну адресу shadowm@mail.ru

Чекаємо на Вашi відгуки

Редакція.

Impirium

Не для гурку

Rob Gretton

Інтерв'ю з Яном Куртісом (Ian Curtis) вокалістом групи Joy Division:

Ми просто захопилися часами панку. Ну ти знаєш - “йдемо полабаємо” і це все. Ти знаєш, які в нас були проблеми з барабанщиками...змінювали кожного тижня! З тих пір, як з нами Стів(Steve), останній барабанщик...Я можу сказати ми справді почали бути задоволеними тим, що ми граємо.

Думки про те, щоб з'єднати групу фактично були лише натяками. Після того як ми побачили Sex Pistols, коли ми фактично зібралися - то це було в часи їх “The Anarchy Tour”. Нам зайняло до чорта багато часу, щоб зібратися, щоб все розподілити. І ви можете побачити багато інших груп, які якби впливають весь час... Барні (Barney) вмів трохи грати, але Хукі (Hooley) ніколи не торкався басу в своєму житті, коли ми перебрали кількох барабанщиків, нарешті ми були готовими, щоб щось творити, на той час, проте ми відкотилися трохи, коли ми побачили що нам потрібне щось більше... Співати... Я завжди хотів щось таке робити, з тих часів як мені було 16...Ніщо...Ніщо, так мені не подобалось. Я слухав тоді The Stoones, і всяку всячину...І там було щось... Як the Velvet Underground, в мене було два їхніх альбоми... Здавалося, в них було щось дуже справжнє...це що вони робили...цього не було в нічому іншому. Ти, знаєш... лірику, яку ти б відніс...ну, я б нікуди не зміг віднести. Це було тим, через що я завжди проходив весь час... коли все було таким далеким. Це було відношення до речей...їхнє відношення. Я пам'ятаю інтерв'ю з Лу Рідом (Lou Reed) по телебаченню. По Old Grey Whistle Test, чи як там, його вони називали...Він, здавалось... не був звичайною постаттю в рок-групі, чи... в нього було щось своє, те, що він хотів донести своїм

Не для груку

життям, і...це смішно, що стаття про це (показує на статтю)... охоплює обидві групи... більше про перформенс. Стаття розглядає не людей, які просто грали музику, а й те, що вони виступали на інших рівнях також... Це просто... замість просто співати про щось, ти насправді можеж це також показати. Нема потреби в симуляції, якщо ти можеш показати...як це є насправді... коли ти повністю захоплений тим, що робиш. Ти не можеш просто слухати щось без можливості...з надією... вкласти почуття в цю пісню. Люди стверджують, що ми над... смертю і руйнуванням...Ти знаєш.. є інші речі крім цих...Частково почуття... Люди стверджують “О, так це вище смерті і загибелі...” Але ми не стверджуємо... в жодній з цих пісень... Я думаю, це справа хеві метала...Я думаю деякі з цих речей виникають від заплутаності...Але я не впевнений в цьому... точно чому і коли...Коли я вчився в школі... Я наведу приклад... Коли я вчився в школі... місяць в шостому класі...Я мав багато проблем в школі... Нас було троє...троє друзів... і ми всі мали ці ідеї. Ми не знали, що будем робити...але здавалося хорошою ідеєю піти в Лондон і знайти хорошу роботу. Один з них пішов, і... я не знаю, де він працює. Десь на окраїні. Я пішов... але інший друг залишився. Коли я пішов, у мене було прекрасне відчуття... “ Я вільний. Я вільний...” Але через кілька місяців, я панікував. “Що я буду робити?” “Що я буду робити?” Це було жахливо...як я казав, заплутаність. Я маю на увазі, що тепер я відчуваю себе більш розслабленим. Я думаю це тому що я зараз роблю, те що я хочу робити, насправді.

29 березня 1979 р.

Не для звуку

Orange

Industrial and Punk. (Pro and Contra)

Мета даної статті показати схожість і деякі відмінності таких двох потужних культур, як панк і індастріал, а не показати кращість чи вищість одної з них (тут все написано досить коротко, на кожну з цих ознак можна писати докторські

дисертації). Перш за все, варто сказати, що йде мова про класичний індастріал і відповідно всі стилі, які під ним розуміють (а не про Rammstein, NIN, KMFDM чи інші групи, які асоціюють помилково з індастріалом - вони мають до нього таке пряме відношення, як вода до борщу). Відповідно те ж стосується і панку. Тут принципово не вказується жодної групи, що має пряме відношення до цієї теми.

1. Культурне коріння

Панк: Безперечно, культурне коріння панку – це такі рухи мистецтва, як сюрреалізм, футуризм, дадаїзм, звідси і певний стиль одягу і вигляду, і панківське мистецтво. Про це досить багато написано в різній літературі на відповідну тему.

Индастріал: Корені індустріальної культури виходять з традицій, які беруть свій початок в футуризмі, сюрреалізмі, дадаїзмі. Звідти ж зародилась індустріальна тактика і методи. Політика всіх трьох рухів могла відрізнитися в той час, однак нині важливими залишаються загальні ідеї.

2. Музичне коріння

Панк: Панк, як і будь-який рок, бере свій початок із рок-н-ролу. А вже коренями останнього є “чорна музика”, яка була поширена в США: ритм енд блюз, джаз, та ін.

Индастріал: корені індастріалу європейські. Перш за все європейські класичні авангардові композитори поч. XX ст.

3. Музичні першопрохідці (proto music)

Панк: Фактично, панком (в музичному сенсі) є т. зв.

Не для гроку

“американський гаражний рок”, та кілька відомих груп, які вибилися, з цієї когорти нікому не відомих груп, та стали широко відомими, їх стали називати “protopunk”.

Індастріал: З середини 60-их в Європі та в Америці почала виникати музична сцена, яка безпосередньо пророкувала появу індустріальної музики. Це progressive-rock і його німецька різновидність kraut-rock, та авангардова музика.

4. Оформлення культури

Панк: Панк оформився як культура і як течія музики в 1977-78 році

Індастріал: Як явище індустріальна музика і культура сформувалися бл. 1978-79 р.

5. Організаційна автономія (незалежність від записуючих компаній)

Панк: D.I.Y.(DO IT YOURSELF) або на незалежних лейблах.

Індастріал: Створення свого повністю незалежного лейбла (як в ранньому “indie rock” поч 80-их), і власної дистрибуторської мережі.

6. Робота з інформацією (засоби поширення).

Панк: D.I.Y, фанзіни.

Індастріал: “Інформаційна війна” – самвидав, піратське радіо, піратське телебачення, маніпуляція комерційними ЗМІ (наприклад -вторгнення в трансляцію, якоїсь популярної передачі на телебаченні – був такий випадок в Іспанії). Надання широкої корисної інформації не тільки про музику, а й про такі потрібні речі, як конспірологія, техніка, генетичні експерименти над людьми.

7. Використання анти-музики.

Панк: Анти-музикою в панку можна вважати – триакордні пісні, навмисна лажова гра на музичних інструментах.

Індастріал: Крах всіх існуючих музичних законів (60–ти хвилинне розпилювання телевізора, та інші цікаві штуки), повна імпровізація та свобода різноманітних ідей.

8. Використання нестандартних музичних інструментів.

Панк: НЕВІДОМО (на жаль).

Індастріал: Все, створене людиною, що рухається (включаючи і людей!), і не рухається.

9. Відеоестетика, перформенси.

Панк: переважно D.I.Y., але є хороша відеоестетика. Різні імпровізовані перформенси досить часто явище.

Не для гурку

Індастріал: своя власна, досить висока відеоестетика. Перформенси (переважно імпровізовані) – надзвичайно часте явище.

10. Шокова тактика

Панк: Панки хотіли показати публіці, що вони думають про суспільство, тому вся панк культура пронизана шоковою тактикою.

Індастріал: Шокова тактика без коментарів – єдиний засіб для невиліковного суспільства, яке не заслуговує на високе мистецтво.

11. Суспільні та політичні ідеї.

Панк: Абсолютний нонконформізм, аполітичність, ненависть до влади та суспільства, неприйняття усталених норм. Головне в цьому світі без майбутнього - особистість.

Індастріал: Індастріал показує владу та суспільство, як щось абсолютно чуже до людської природи, (суспільство показується як насильницький режим над особистістю), повністю прогниле і безнадійне, політичними методами не лікується. Єдина можливість, щось зробити – це власний розвиток особистості.

Аполітичність

12. Мистецтво

Панк: основна ознака - звичайні речі поміщаються в незвичайні обставини, зміна контексту змінює значення.

Індастріал: основне завдання показати аморальність суспільства, жахи сучасного світу, без жодних пояснень. Домінуючий образ – “маленька людина” в технократичному світі.

P.S. : Отже, хоча і музичне коріння в панку і індастріалу абсолютно різне, то культури – майже однакові.

Інтерв'ю з Борсуком та Жабою, музикантами групи HellStreet

Сьогодні в гостях у журналу мої давні друзі - музиканти групи Hell Street (Пекельна Вулиця) Жаба та Володя Борсук

Георгій: Привіт. Радий, що згодні дати інтерв'ю для нашого першого випуску.

Борсук: Та нема за що, ми теж раді тому, що у нас з'явилася можливість трошки розповісти про нашу групу читачам.

Георгій : Як давно Ви почали грати? Як на Вашу думку, який у Вас музичний стиль?

Жаба: В теперішньому складі ми почали грати з 17 вересня минулого року, це ми тоді якраз знайшли нового барабанщика. Щодо стилю, то ми намагаємося грати в стилі Hard'N'Heavy, але нажаль поки що це зовсім не то, якийсь веселий хард рок виходить.

Георгій: В попередньому складі ви вже десь давали концерти? Як група себе називала в попередньому складі?

Жаба: Попередній склад називався Lost Heaven (Зниклий Рай). Тоді з нами був інший басист, барабанщик Жека з Одесси, але так як це був тимчасовий барабанщик, він пішов після першого нашого концерту. З басистом нам також довелося попрощатися, так як він грав не зовсім те, що б ми хотіли. Пізніше ми вже з гітаристом і вокалістом знайшли Володю Борсука, і от тоді, як я вже казав, 17 вересня була створена група Hell Street.

Не для групу

Георгій: Отже, Hell Street то вже практично заново створена група?

Жаба: Так, в ній залишилося тільки двоє музикантів, які грали в Lost Heaven, так що я думаю, що це можна назвати новою групою.

Борсук: Я прийшов в Hell Street, коли вона вже була повністю сформована..

Георгій: Хто у вас є лідером групи?

Борсук: Лідера в групі в нас як такого немає, є лише ті, хто задає темп в музиці. Це Жаба та я.

Георгій: Скільки людей в Hell Street?

Борсук: Наразі в групі 5 чоловік. Це Андріан – вокаліст, Жаба – лід гітара, Дефейт – друга гітара, Володя Борсук, тобто я, на барабанах. Раніше з нами був ще Паша – бас гітара, але нажаль його вже нема – на концерті він був сесійним басистом. Можливо тепер замість однієї гітари в нас буде клавішник. Такий собі нестандартний варіант складу. Але це ще буде видно, ми й далі розглядаємо різні варіанти складу.

Георгій: Хто у Вас пише тексти пісень та музику?

Борсук: Музика Жаби, тексти пісень на половину Жаби, наполовину Андріана – нашого вокаліста.

Георгій: В якому стилі ви б хотіли грати?

Жаба: Розумієш, ми не можемо сказати однозначно в якому стилі ми б хотіли грати, ми граємо те, що придумуємо собі, ми не можемо поставити собі за мету якийсь стиль. Ми граємо те, що граємо, те що нам подобається.....

Георгій: Але ж є якісь цілі, до яких ви прагнете? Які з відомих груп чи виконавців є близькими для Вас за стилем гри, чи принаймні близькими до того, що б Вам хотілось грати?

Жаба: Ми б хотіли грати щось спільне між Halloween, Iron Maiden, Guns'N'Roses. Але ми не хочемо зациклюватися на чомусь одному, хочемо грати щось своє, неповторне.

Георгій: Недавно у Вас був концерт в клубі «Одне Все». Коли це було?

Борсук: Це було 28-го грудня, ми тоді не тільки виступали, але й були організаторами цього концерту. Саме ми запрошували виступати інші групи, і були хедлайнерами концерту.

Не для групу

Георгій: Які враження у Вас залишилися після концерту? Як Ви оцінете свій виступ на ньому?

Борсук: Що до інших груп мені говорити дуже важко, по суті я й не чув їх виступ, так як весь концерт займався організацією самого концерту, і слухати виступ інших в мене просто ніяк не виходило. В нас було багато проблем організаційного плану, наприклад одна група чомусь вирішила виступати поза домовленою чергою, що призвело до розладу всіх наших планів, і створило багато незручностей для нас, та інших груп, яких ми запросили.

Георгій: Чи плануєте ви ще виступ в клубі «Одне все»?

Борсук: Звичайно що так. Але щодо клубу «Одне все», то я дуже розчарований. Розчарований не так в самому клубі, як у відношенні до виконавців, обслуговування в клубі, розчарований в тому, як персонал відносився до відвідувачів. Охороною клубу був допущений дуже прикрий випадок, коли під час нашого виступу на сцену вилізло декілька посторонніх людей, очевидно наших палких шанувальників (посміхається) і обірвали гадами половину кабелів на сцені, зокрема монітори, і нам довелося вже не завершувати, а домучувати концерт практично «всліпу». Я думаю після цього вже ніяких інших аргументів щодо цього клубу не треба. Але все ж таки я надіюся на те що наступний наш виступ в цьому клубі буде краще організований, адже я гадаю, що це тільки початок, і згодом все зміниться на краще.

Георгій: Як на вашу думку, в яких клубах у Львові виступати добре, де б Вам хотілося ще б виступити?

Жаба: «Романтик», «Далі»...

Борсук : Так, «Романтик» і «Далі» це мабуть будуть наші наступні вилазки на концерт. А ще планується виступити в кінотеатрі «Київ», там де колись була відома для старих шанувальників важкої музики «ФІРА» (Федеративна Ініціативна Рок Асоціація). Швидше за все концерт знов будемо організовувати ми, тільки трошки владнаємо кадрове і апаратне питання . До наступного концерту ми готуємо новий матеріал, нові пісні. Зараз ми якраз готуємо демку. Наразі працюємо тільки з першим треком,

Не для гурку

а в цілому в демці я думаю буде як мінімум 5 композицій.

Георгій: Які враження від роботи над демкою? Все ж таки це Ваша перша демка...

Жаба: Тяжко йде....

Борсук: Ми дізналися про себе дуже багато нового, але в кращу сторону. Думали що буде гірше.

Жаба: Коли граєш 1 рік в день разів так 20, отримуєш дуже багато досвіду.

Георгій: Ну що ж, мені залишилося тільки побажати вам успіхів над роботою з демками. Як будуть готові, обов'язково поділіться, гадаю читачам буде цікаво послухати їх.

Жаба: Звичайно, нам би теж дуже хотілося щоб наша робота опинилася на Вашому диску....Отож до зустрічі на концерті!

Не для гружку

Якунина Татьяна

Память

Ночная трасса... Что может быть прекраснее этого мельканья неясных огоньков, шороха шин уносящихся вдаль авто? Черных силуэтов застывших вечными стражами дорог деревьев и абсурдно ярких бигбордов? С чем сравнить пьянящий аромат ветра, ласкающего лицо и застряющего в волосах? Остающегося на утро лишь не ясным воспоминаньем, ускользающим касаньем своенравной кошки, ожиданьем чуда.

Так было всегда... Трасса звала его к себе, манила не разгаданной тайной, новым ни на что не похожим, а может старым, давно позабытым знаньем. Она не могла без него... А может, это он уже не мог без Нее?... уже при расставании мечтая о новой встрече

И когда мир становился слишком серым и безликим, он садился на свой старенький байк, проваливался в ночь, жадно ища новой встречи. Мчал в ее нежные объятия, теряя шелуху обыденности, забывая о времени и пространстве, выгибаясь крутыми поворотами, змеясь горными серпантинами и томно растекаясь предрассветным туманным сумраком по асфальту... Становясь лишь песчинкой влекомой бурным потоком... Сливаясь воедино с этим многоликим миром, врываясь в его мелодию звучал новым аккордом, будоража светом фар долгую, бесконечную гладь ночи. Только здесь и сейчас рожденный ползать – летел! Насмешка над глупой судьбой - прикованный к земле становился птицей рвущийся в облака...

* * * * *

Как же долго, с каким нетерпением он ждал и грезил этой встречей!... Когда?... Когда же!... А время, словно насмехаясь над ним, неспешно текло, тянулось густым сиропом вечности, роня секунды тяжелыми медяками в кружку нищего – его кружку...

Нет! Не тебе со мною тягаться! Я дождусь своего часа! Дайте только расправить крылья!

Не для гурку

И рожденный ползать вновь полетит... Воспарив соколом в облаках, беспечным мотыльком летящим на пламя... сгорающим в ярких сполохах жизни.

Чьей жизни? Той другой? Его жизни? Оставшейся где-то ТАМ в серых красках пыльного города? Нет! Я здесь - С НЕЮ...

И есть только Он и Она, и вечность блаженства пути, вечность единения и упоенье свободой, свободой выбора между «да» и «нет», между жизнью и смертью. Вперед! Раствориться в прямой, благоухающей тишине ночи, слиться с пустынной трассой! Забыть имена и лица, стереть надоедливые маски быта. Вперед!...

Стремительный полет, ветер, бьющий в лицо... Бесконечная, безумная ночь, заставляющая забыть обо всем, сливаясь в едином танце воссоединения осколков мира. Нет! Тысяч миров кружащих, смеющихся в красочном водовороте времен. Миллионы мотыльков летящих на пламя...

Он не знал... Нет, скорее не верил в конец этой безумной ночи, в тяжесть обратной дороги, в километры пути намотавшиеся на строптивые колеса реальности. Это будет где-то... завтра... и с кем-то...

А сейчас все, кроме стремительного полета капля за каплей теряло смысл, таяло в сполохах таинственных огней, в мареве ночи. И его самого уже не было, не существовало, исчезла усталость сковывавшая тело, мысли – скуля побитыми собаками расползлись по углам – исчезли...

* * * * *

Кто-то пожал плечами, кто-то забился в истерике... Глупо... зачем, почему?! Уважаемый человек... Утренние газеты пестрели некрологами.

* * * * *

Только разве интересовало его призрачное завтра, пускающее колючие ростки в реальность не наступившего, сегодня?

Не для груду

Он парил в круговороте пространств, был единым целым с каждым из тысячи осколков бьющегося хрусталя мира. Был огромным китом, рвущим морскую гладь, был птицей парящей среди облаков, был матерым волком, мчащим сквозь лесную чащу... был самой мелкой песчинкой влекомой жарким ветром, зеленым листом и черным корнем, змеею и тигром, всем и ничем. Он пьянел от ощущений, растворялся в зимнем дрожащем от мороза воздухе. Вбирал в себя вихри времен, пространств... небытия; того, где древне леса еще тихо шептались меж собой, раскинув на сотни метров свои зеленые лапы. Где старые колдуны собирали с трав магическую росу, где струился мягкий свет и прохладные воды целовали песчаный берег, где небыло добра и зла, где все вне времени и жизни... Выше – к свету, к единому целому...

Еще... еще не много и он станет его частью... Частью света... яркого, слепящего, ласково ломающего адской болью тело и память... ПАМЯТЬ!!!

СВЕТ...

Где я? Почему не повинуется тело? Кто я? МАМА! Я должен к тебе вернуться!!! Сейчас, сейчас... дайте только выбраться... как же это больно! Я... Кто я???

Изо всех сил он пытался вспомнить, удержать сознание, зажмуриться от слишком яркого света, но память никак не желая вернуться, осыпается песком реальности сквозь пальцы вечности, скользит юрким ужом в никуда...

И тогда, приходит осознание того, ЧТО теряется... Он кричит, кричит так как никогда, изливая в крике всю боль, отчаянье и безысходность потерявшейся души.

Кто я? Кто я ТЕПЕРЬ?!!! Меня нет! Не-е-е-т!!!

* * * * *

- Поздравляем, у вас прелестный малыш! Как поет!

Не для грюку

Якунина Татьяна

Рассказ

* * * * *

*Пусть жизнь не станет для тебя игрой
И пусть игра не заберет тебя с собой*

Подходил к концу четвертый день игры. Обстоятельства складывались как нельзя лучше, и сейчас Олег ехал заключать мирный договор с соседним государством. Он летел, спешил, рвался вперед. Быстрее... быстрее... еще быстрее... Он должен успеть, ведь там, дома, его ждет любимая, завтра их свадьба. Теперь они будут навеки вместе, исполнится воля старого короля, престол будет спасен, не прольется невинная кровь. Вассальные государства слишком слабы, чтобы выступить против королевства, но сколько же было посягательств!.. Ничего, это осталось в прошлом... Все будет хорошо, барон на нашей стороне...

Вперед, вперед! Безумный ветер треплет волосы, развевает крылья плащей, играя, зовет за собой... Вперед, вперед! Быстрее, быстрее, еще быстрее...

И вот уже не существует ни Игры, ни времени, ни полигона. Есть лишь старый тракт по которому мчится король Альберт со свитой. Топот копыт, бряцанье оружия, звон доспехов... плавающая в лучах заката реальность. Быстрее, быстрее! Там, в синей дымке, уже виднеются шпили замка, приветствуя, маня, завлекая в черное чрево ворот...

* * * * *

Сам барон выходит на встречу дорогим гостям.

Вновь время сворачивается в тугую пружину, чтоб потом, разжавшись, выстрелить в реальность новыми событиями.

И подпись барона, размашистая, немного походящая на летящего дракона, скрепляет мирный договор.

Не для гурку

Все. Угрозы больше нет, в ближайшее время можно надеяться на мир.

* * * * *

А теперь домой, к себе в лагерь, там ждет любимая. Быстрой, быстрее!..

И снова дорога, стук копыт, бряцанье оружия, нетерпеливый ветер играет со стягами, подгоняя в спину... Быстрой, быстрее!..
- Благородные господа!

«Ну, что еще!» - в бешенстве думает Олег – «Кто рискнул прервать этот необузданный бег?!»

У края дороги стоит незнакомец и кажется, что он сливается со сгущающейся темнотой. Плывет его неясный образ, плывет лицо, юрким ужом ускользая из сознания. Лишь ярким пятном выделяется красное петушиное перо на его берете.

Олег встряхивает головой – бесполезно. «Странно, кто это может быть? Почему я его не знаю? Наверное, кто-то из россиян?»

- Что Вам угодно? – это уже капитан охраны.

- Не укажут ли благородные господа, уставшему путнику, дорогу в «Старую Таверну»? - Приведите его сюда и дайте коня! – Олег снова исчезает, уступая место королю Альберту.

- Кто Вы? – это уже не вопрос, это приказ.

- Я? Лишь ничтожный слуга, того, кто может исполнить любое ваше желанье.

Альберт смеется, он счастлив, он окрылен любовью...

- Что может быть нужно человеку, у которого есть все? – и вновь его смех заливают округу.

Странный попутчик тоже улыбается, лукаво глядя на короля.

- Судьба непредсказуема. Мы не знаем, что будет завтра, что ждет нас за этим поворотом дороги, – тихо шепчет путник и кажется, что его голос растекается горьким медом адских цветов.

Но Альберт уже не слышит его, он подстегивает коня, рвется вперед... Быстрой, быстрее!..

Отряд приближается к замку и Олег с любовью взирает на их детище. «Молодцы ребята, все-таки не зря команда, приехала на несколько дней раньше – замок того стоил...

Не для грюку

Но почему вокруг такая тишина? Почему молчит и хмурится стража у ворот?...»

- Что здесь происходит? – уже не думает, а кричит Альберт, не замечая, вышедшую на встречу ему фрейлину принцессы.

- Ваше Высочество, Милисента упала с лошади... она умирает, – пряча глаза, шепчет Катрин.

- Не-е-ет!!! – вопль Альберта испуганной птицей мечется по замку. Не помня себя, король врывается в покои любимой.

- Милая, родная... ты будешь жить, я отдам все... я найду лекаря... – плача, Олег целует руки девушке, а она, обречено улыбаясь, гладит его по голове.

- Прощайтесь, у вас есть 15 минут, и она уходит со мной, – это Леа – киевлянка, мастер по Мертвятнику. Смерть.

- Леа, неужели нельзя ничего сделать? – Олег взбешен.

- Прощайтесь!

«Господи, ведь все так хорошо начиналось! Почему!? За что? Ведь без Милисенты Альберту, не жить! Как быть? Что делать? »

...И нет Игры, но есть жизнь: мир рушиться, будущее сгорает в ярком пламени настоящего. Мысли дикими пчелами роятся в голове Альберта.

«Как быть? Где искать спасенье!? Я продам душу только бы она жила!...»

«Мой господин может исполнить любое желанье» - вдруг, незаметно подкравшись, ярко вспыхивает воспоминанье о случайном попутчике.

- Я спасу ее, я найду выход, – шепчет Альберт.

- Ее спасет только чудо!

- Молчи Смерть!!! У нас еще есть время!...

И Олег бежит, бежит через лес, не разбирая дороги, спотыкаясь, падая... «Кажется он сказал, что будет в «Старой Таверне». Быстрее, быстрее... «Только бы он был там! Только бы успеть...»...

Скрип двери... Где он?.. Вот! За дальним столиком, завернувшись в плащ, сидит, таинственный незнакомец. Альберт устало падает рядом на табурет.

Не для грюку

- Я ждал Вас, – лукаво улыбается незнакомец.
- Помогите! Я согласен на все! Лишь бы Милисента осталась жива!... Ну же, назовите вашу цену?...
- Твоя душа, – все так же лукаво улыбаясь, он протягивает Альберту пергамент, – поставь здесь свою подпись и она будет жить.
«Неужели...» - страшная догадка рвется наружу.
- Так твой хозяин...
Незнакомец криво ухмыляется.
«Не важно, лишь бы она жила... »
- По рукам, - Олег вынимает из кисета ручку...
- Я требую полного отыгрыша, - незнакомец протягивает булавку. Олег колет палец и кое-как накорябывает подпись в контракте.
- Теперь иди, а через три дня я приду забрать долг, - шипит незнакомец.
- Благодарю... - Лишь у двери он оборачивается... столик пуст – темный человек исчез...
«Хм, странный тип... но отыгрывает хорошо. Три дня... Глупости! Утром Игра заканчивается, даже по Игровому времени он не успеет... Ну и ладно, зато нам удастся красиво закончить Игру».

* * * * *

«И все-таки Игра удалась на славу» - думал Олег. Вот уже второй день его не покидало ощущение покоя, не смущали даже неприятности на работе.

Иришка – Милисента, оставила свой адрес, и он в конце недели собирался к ней в гости, даже билеты купил.

Так приятно мечтая, он совсем уж начинает засыпать...

...Ветер мягко треплет длинные волосы Олега. Он стоит на холме посреди тускло-палевого степи, кое-где подернутой проплешинами сизого мха. Грязно-серые облака несутся по

Не для грюку

темнеющему небу.

- Ну, здравствуй, – вкрадчивый голос доносится одновременно отовсюду и ниоткуда, словно рождаясь прямо в голове. – Пришло время платить по счетам, мальчик.

- По каким счетам? - Олег в полном недоумении.

Как вдруг, перед его глазами возникает, медленно разворачиваясь в воздухе, знакомый свиток, а в углу тускло отливает непросохшей кровью корявая Олегова подпись.

- Что? Моя душа?, - в ужасе отшатывается Олег, - но ведь это же было «по игре»...!

- «По игре»... «По жизни»... Ты живешь игрой и играешь жизнью... Впрочем, довольно, пора...

И тело Олега сводит непереносимой болью, что-то незримое с немим криком исторгается из него, рассеиваясь подобно предрасветной дымке, словно бы унося с собой самое суть, квинтэссенцию жизни...

Олег кричит, рвется и... падает с кровати, зацепившись ногой за простыню.

- Господи, это же просто сон! - Он пытается рассмеяться, но вдруг понимает, что не может этого сделать. А внутри, комочком боли бьется пустота...

-Что со мной?!?...Что...

* * * * *

А за окном медленно умирала ночь, уступая серому утру...

(с) Гендальф & Галад, 20 августа 2002

Не для гурку

S.M.

Тринадцять хвилин

Коли в місті ще вили клятї серени, я вже знав про все.

Знав, тому що багато таких "тому що" було навколо мене. Дотих холодного злого вітру до відкритої шиї та обличчя, ніби хтось мертвий доторкнувся до них потойбічно-холодними пальцями.. Скрип трамвайних коліс на стику рейок, крик крука в темніючому небі. Пульс палаючих вікон: затухаючий, рваний. Останній.

Я вийшов з трамваю, дійшов до парку та сів на першу ж лавочку. Вони всі були незвично пусті. Закрив очі, відчуваючи як волоски на руках електризуються, встають дибки, наче перетворюються в дрібнесенькі голочки.

Сирени розкололи своїм гуркотінням цей вечір навпіл – час «До» та час «Після», якого залишалося не так вже й багато.

Тринадцять хвилин... Їх може вистарчити на багато, якщо звичайно не поспішитися. Використовувати по хвилині.. Закрив очі, я сидів та слухав як світ навколо мене стрімко звужується. Він

Не для гроку

був вже мертвим але ще не розумів цього. І тільки окремими спалахами в ньому, як в згаслому багатті, світилися ті, хто нікуди не спішив.

13 хвилин

- Атомна тривога! – заревіли вічно мовчазні динаміки на ліхтарях в центрі міста. – Атомна тривога! Це не навчання! Увага!!! Нехайно сховайтесь у найближчих бомбосховищах! Він здригнувся, Бо якраз стояв під одним з таких ліхтарів з динаміком. Розгублено оглядаючись, непотрібним вже рухом прикривав букет квітів від сильного вітру. І тут він побачив її – вона бігла від автобусної зупинки, спотикаючись, махаючи сумочкою. Не відриваючи погляду від його обличчя. Він слідкувала за нею, і всі решта виглядати критими та нерівними картонними силуетами, покритими попелом.

- Боже ... а що тепер? – сказала вона, схопивши його за руку.

- Возьми квіти, - сказав він.

- Здурів? Які в дідька квіти? – крикнула вона.

- Візьми, -сказав він, - йдем швидше, ато затопчуть. Пійдем краще в провулок, погуляємо. Якраз встигнемо дійти до нашого улюбленого дерева.

Вона раптом заспокоїлася.

- Обіцяєш?

- Звичайно, - він посміхнувся, відчуваючи як все в середині леденіло від страху.

12 хвилин

Він вистрілив 3 рази, і побачив як директор осідає в своєму шкіряному офісному кріслі., наче поламана лялька, і бризгаючи кров'ю – з шипінням, як сифон.

- Нічого особистого, - буркнув під ніс, - просто робота...

Прицілившись в секретаршу яка стояла біля дверей директорського кабінету на ватних від страху нагах, але передумав.

Не для гроку

Підійшовши ближче, кіллер, акуратно взяв в неї з рук шкіряну папку.

- Біжи, - порадив він м'яко. Помітивши, що заляпав чорні джинси пилкою.

- Направду, біжи!. Може ще встигнеш!, -порадив він ще раз і пішов геть!.

11 хвилин

Старий сидів нерухомо та споглядав на шахову дошку, де його чорний король був затиснений в куті, під захист останніх фігур. Його супротивник, якщо так можна було назвати старого партнера по шахах, щойно відкинувся назад, захрипів і впав зі складної табуретки, царапаючи руками старий светер навпроти серця. Вони зустрічалися тут в сквері кожну п'ятницю – от вже 30 років... Багато часу...

Старий подивився навколо. Десь було чути гудки, дзвін битого скла та скрегіт автомашин що розбивалися... Він проводив очима останню пару – чоловіка з гострим худорлявим лицем та його супутницю, яка притискала до себе букет квітів. Чоловік обнімав дівчину за плечі. Їх погляд зіслизнув на старого, але не помітив його.

Він подивився на дошку, потім покашляв, витягнув худу руку та холодними пальцями акуратно переставив короля на чорну клітинку.

10 хвилин

- Цікаво, а якщо я зараз піду не заплативши, ви мене заарештуєте?– Хлопець повертів в руці золоту каблучку, потім глянув на продавщицю за вітриною ювелірного салону. Вона його не чула – стояла з блідим обличчям, та тремтячими руками хаотично поправляла золотий кулон на довгій шії. «Досить!!! Ну досить вже!!», - друга дівчина кричала в куті але сирени глушили її голос. Охоронець глянув на хлопця, потім раптом скочив з місця,

Не для грюку

підбіг до дівчини в куті та два рази сильно вдарив її по обличчю.

- Заглохни, сука!

- Недобре земляк!, - посміхаючись, голосно сказав йому хлопець. Він онатягнув каблучку на палець та засунув руку в кишеню довгого чорного шкіряного плаща.

- Ще? – закричав охоронець, рухаючись на нього. Сергій помітив краплі поту на чолі охоронця, та секунду розглядав їх думаючи про те, що каблучка сидить на пальці як треба – не тисне та не бовтається.. Потім дістав із кишені револьвер та вистрілив охоронцю в лице.

9 хвилин

Вони сидили в нерухомому трамваю та передавали один одному пляшку шмордяка.

- Фігово вийшло, - сказав один. Він намагався посміхнутися, але нижня щелепа не рухалася, обличчя ставало все блідішим з кожним ковтком., - неохота так вмирати.

- Може все ж таки навчання?.. – буркнув другий, але одразу затих.

- Жаль що не доїхали до Пашки. В нього зараз якраз би всі зібралися. День народження, дим певно стовпом...

- Думаєш було б легше?

Андрій подумав.

- Ні, - сказав він. – Не легше. Ладно, завай ще одну пляшку відкривай, всерівно не довеземо.

Він подивився у вікно.

- Дивися! живуть же люди!

На світлофорі високи чоловік в шкіряному пальто розстрілював чорний джип. Кожен раз він уважно цілився - схоже, дуже хотів попасти пострілом в антену,але в нього ніяк не виходило. Вистріляв патрони, він махнув рукою та сів на капот.

- Приїхали, - посміхнувся один з напів п'яних хлопців у

Не для гроку

трамваї. Він відпив ще вина та блювонув.

8 звинин

- Давно хотів тобі сказати... - він закінчив клацати пультом, з одного пустого каналу на інший та залишив телевізор в спокої.

- Що? – вяло відповіла вона.

- Ніколи тебе не любив. Треба було тебе втопити ще тоді, в Криму. Подумали б що нещасний випадок.

- Сволота! – Вона вдарила його по щоці. Перехопивши руку, він різко викрутив її. Коли дружина заверещала та зігнулася від болю, він погнав її до відкритого балкону, сильно вивертаючи лікоть.

- Не треба!!! – вона намагалася вчепитися довгими нігтями за дверну раму. Ніготь зламався та залишився стирчати в щілині.

Він кинув її з балкону, сам ледве втримавшись об перила.

Подивився як тіло глухо впало на асфальт – звуку було майже не чути, все перекрикували сирени.

Закурив. Десять років не відчував смаку сигаретного диму, бо так хотіла дружина. Видохнув, затягнувся глибже.

- Курва, -сказав він.

7 хвилин

Люди бігли вулицею в різні сторони – хто куди. Наштовхувалися один на одного, падали, вставали, сварилися.. Один тільки бідняк сумирно сидів у пограбованого магазину, кутаючись в старий рваний плащ. Шапку, в якій дзвеніли якісь копійки, давно закопали на другу сторону вулиці, але він за нею вже не дивився. Завмер, , опустив нечесану голову.

- На тобі, - хтось кинув на коліна бідняку пістолет з відтянутим назад затвором, - я сьогодні добрий. Один патрон там ще вроді є. Сам розберешся.

Бідняк не підняв голови, з-під лоба провів очима - ноги в чорних джинсах, мазок пілюки на штанах. Змахнув пістолет на

Не для груку

асвалът, та тихо завив, хитаючись зі сторрони в сторону. Поряд, обережно опустився голуб, клонувши асфальт.

6 хвилин

В кінотеатрі когось вбивали, натовп бив ногами тіло, з розбитим лицем.

- Не дивися, - він ласкаво взяв її за підборіддя, повернув до себе та поцілував у губи.

- Я й не дивлюся, - вона хоробро потисла плечима, хоча було видно що страшенно налякана.

- Я тебе не кину, - сказав він тихо.

- Що? – Дівчина його не почула, закривши вуха голосно кричала:

- Як ці сирени мені остогидли! Я тебе зовсім не чую!!

- И не чуй! – крикнув він у відповідь. – Я тебе всерівно не відпущу!

- Правда?

- Звичайно!

Через декілька секунд їх застрелив якийсь брудний бідняк в пом'ятій шапці, у якого звідкись взявся пістолет. В обіймі було всього два патрона, і йому не вистарчило щоб застрілитися самому.

- Тварини! Щоб ви всі здохли! – він кричав ще довго, але й ого ніхто не чув, тільки двоє п'яних хлопців в пустому вагоні трамваю допивали дешеве вино..

5 хвилин

- Мама, нам довго тут сидіти? – спитав у повному людей вагоні, дитячий голос.

- Тихо. Скільки скажуть, стільки й будем сидіти, - шикнула жінка. І знов все затихло, тільки дихав натовп – як один смертельно поранений чоловік, що зтікав кров'ю на полі бою, розуміючи що допомоги не буде.

- Вийдем на перон? – Спитав машиніст свого колегу?.

- Навіщо? В кабіні хоч не тісно. А там зараз істерика, особливо коли відключилися ескалатори.

Машиніст прислухався.

Не для гроку

- Вроді тихо, - він пожав плечима.
- Це тільки поки що. Зечекай ще трохи.
- Та скоро вже буде все байдуже, сам знаєш. Ми ж на кільцевій. Тут все завалить!
- Це точно.
В тиші обоє закурили.
- Наче пілотом себе почуваю, - сказав один. – Ніби літак падає, і лишилося ще трішечки. Тільки щоб покурити.
- Літак, метро – одне й те ж саме, тільки без крил, - намагався пожартувати машиніст.
Обоє невесело посміялися. Потім один з них клацнув тумблером, і фари потягу погасли.

4 хвилини

За кутом хтось грав на гітарі, хтось старанно намагався співати пісню. Хлопець піднявся темними сходами на верхній поверх панельного будинку. Спочатку йому здалося що тут нікого нема, але потім він почув тихий плач біля дверей, з обдертою обшивкою.

- Ну? Чого ревеш? – Хлопець присів перед маленькою дівчинкою в червоному комбінезоні.

- Страшно... - сказала вона, глянувши на нього маленькими сірими оченятами. – Мама двері не відкриває. Вони з татом сильно посварилися, а потім стихли, я через двері все чула.

- Помовчи – це погано, - серйозно сказав хлопець. – Слухай, а хочеш на дах? Зверху все видно далеко-далеко.

- На дах не можна, - дівчинка помотала головою, ховаючи заплакане лице в долнях. Хлопець обережно відвів лодоні малої від обличчя і підморгнув.

- Сьогодні можна. Я ж не чужий дядько, а твій сусід. От чесно-чесно. Підем, сама побачиш.

Гупаючи ногами по металу, вони вибралися на сам дах. Хлопець міцно тримав дівчинку за руку.

- Ага. От ми й прийшли, - він подивився навколо, потім зняв

Не для гроку

свій плащ і постелив його прямо на іржаву бляху, - сідай. Добре видно?

- Так, - Дівчинка невідриваючись дивилася в небо.

- От і добре!. Посидимо, а потім мама з татом вернуться.

Хлопець ліг поряд, заклавши руки за голову, і теж почав вдивлятися в сірі, майже чорні хмари, гадаючи про себе – чи встигне він помітити ракету.

3 хвилини

Місто затихло. Я сидів на лавці, досі не відкриваючи очей, відчуваючи як люди забиваються все глибше в щілині, щоб сховатися, хоч ховатися було даремно. Всі це знали. Ті, кому пощастить вижити, були звідси далеко. А я не рахувався. Я навіть не відкидав тінь, сидячи під тьмяним ліхтарем. Тінь втекла від мене ще давним давно..

Дві хвилини.

Вітер затих. Час стискався, стрімко скручувався в одну точку, тому що мільйони людей зараз думали тільки про одне – як би розтягнути подовше ці дві хвилини. Ніколи не буває так як хочуть цього усі. Безтурботні та турботні, вони були на рівних, хоча у самих перших з них в запасі залишалось ще декілька подихів.

Хвилина

Ніби хтось малював на небі білу лінію. Вона все подовжувалася, попереду горіла розпечена точка, ніби – ніби метеорит, який от-от впаде, залишивши після себе тільки маленьку воронку, діаметром в мільярди життів. «Маленьку! – прошепів я крізь зуби, не разтискаючи своїх потрісканих губ. – Будьласка! Маленьку! І щоб всі потім повернулися, вийшли на вулиці, прибрали сміття, та знов стали такими як і раніше!»

В світі навколо мене була тиша, і я зрозумів, що мене ніхто

Не для гурку

не чує. Скоро все це місто перетвориться в скляну бульбашку,
що застигне, навічно вплавленою в земну кору.

А я? А як же я? Я ж залишуся?

Залишуся?

Але що я скажу? І кому я скажу?

*Куди піду я, розкривши обпалені крила, покриті мертвим
радіоактивним склом?*

Третя світова закінчилася, щойно почавшись. З цього моменту такі створіння як "люди" перестали існувати, і були забуті богами та всесвітом. Разом з ними перестали існувати і всі ті живі організми, що жили з людьми поруч. Була створена основа для виникнення нових форм життя, і Творець знов узявся за роботу над новою ланкою еволюції.

Не для гурьку

S.M.

Валет бубен.

Перетасовка. Масть идет к масти, валет к валету, дама к даме. Человек, берущий прикуп, получает четыре туза. Так это выходит в мире, который сдвинулся с места, в том мире, где после черного, ты получаешь ещё чернее, а после белого, в определенный момент, наступает слепота. Но играть надо. И идет сдача за сдачей, перетасовка за перетасовкой. Миры, сложенные в колоду не знают покоя, находясь в движении. В них меняются условия, день и ночь, но ложатся они в одинаковой последовательности. И есть люди, что стоят на месте. Меняется их достоинство, масть, меняется всё - кроме их месторасположения. Таких людей на сленге игроков зовут "отстойниками". Один из них Василиск (номер его четыре). Значит, в любом раскладе его место на четвертой карте колоды.

Город Марокеш. 22 июня. 4.30 утра.

На одной из грязных улиц. Среди кучи пустых пакетов, шприцов и баллончиков, появился кожаный плащ. Дальше, в него словно вдохнули человеческое тело. Довольно высокое, с серебристой головой, гладко выбритым лицом и голубыми глазами. Тело было одето, помимо длинного чёрного кожаного плаща до самых пят, в высокие армейские ботинки, чёрный реглан и штаны из материала похожего на чёрный джинс. Левую щеку украшал

Не для гурку

татуаж в форме белого василиска. Он был сделан так качественно, что ни у кого не могло остаться и тени сомнения в том, что глаза василиска и человека его носящего, одинаковы и по цвету, и по выражению. Человек в кожаном плаще любил называть себя - "ГОСПОДИН КУРТ".

Все остальные довольствовались второй частью - "КУРТ". Хотя даже в таком сокращённом варианте звучало уважение и страх.

Придя в себя и осознав, что ПЕРЕТАСОВКА окончена, Курт присел на корточки и попытался определить, не угрожает ли ему опасность. Ее не было; лишь на пределе почувствовал наблюдателя. Кто-то следил за ним с высоты шестиэтажного здания. Курт сосредоточился на другом: надо было поймать направление, на котором находилась цель. Она была прежней, как и многие тысячи раз раньше.

Здесь это была дверь. Суть всё та же, лишь форма каждый раз иная. Засечь цель не удавалось, мешал наблюдатель. "Надо его устранить", подумал Курт. Развернувшись, увидел в проёме окна фигуру. Василиск на щеке зашипел и умолк. Курт встал, повернулся спиной к фигуре, и зашагал прочь.

Сзади послышался глухой удар тела о землю. Дверь находилась в конце улицы. Курт чувствовал это, в доме с семью окнами и садом камней перед ним.

"По сравнению с прошлой ПЕРЕТАСОВКОЙ, здесь идти очень легко", мелькали у Курта мысли, "Жаль, что улица слишком коротка". Через десять минут подошёл к саду из камней. За такое короткое время он покрыл больше двух миль и остановился перед дверью. Внутри слышалось движение. Курт знал, что в доме находится семь человек, что хозяина зовут Коб-Паук. Он, знал также - цель в подвале, и ПЕРЕТАСОВКИ БУДУТ ОКОНЧЕННЫ.

Открыв настежь дверь, стал на пороге. В холле было сумрачно и пустынно. Все жильцы дома собрались на втором этаже и обсуждали НЕЧТО. Курт в проеме двери, казался только тенью. Прождав некоторое время, тень выстрелила словами:

- Где Коб, хозяин дома?

Не для гружки

Наверху зашумели и притихли, потом раздался звук шагов одного человека.

Спустившись вниз по лестнице, человек прошел на середину холла. Одетый по обычаю кочевников-бедуинов и по их же обычаю - с винтовкой в руках.

Нацелился, на тень в дверном проеме и сказал, - Убирайся из моего дома неверный пес. Незачем тебе здесь быть.

Тень не шелохнулась.

- Убирайся, не то, клянусь Аллахом, я застрелю тебя.

Тень сделала шаг и снова выстрелила словами.

- Ты не хозяин этого дома и ты умрешь.

Василиск на щеке тихо зашипел и смолк. Голос Курта зарокотал по всему зданию.

- Либо сюда спустится Коб, либо все умрут.

Он был уверен - за залом следят. Прошло десять минут. В доме повисла тишина.

- Коб, ты нужен мне в подвале. Я - Отстойник.

Слева послышался голос.

- Входи Василиск.

Курт повернул голову на голос и увидел приоткрытую дверь, что, вероятно, вела в подвал. В три шага добрался до неё и толкнул. Лестница, ведущая вниз, выглядела ветхой и дырявой, но все же она вела к цели. Коб прокричал, - Быстрее. Быстрее. Время на исходе.

Курт сбегал вниз, как и домик настоящего паука, подвал, как сеть, перетянут проводами. Нормальный простой человек, попав сюда, ощущал себя мухой.

Среди комнаты находился стол, немного напоминающий операционный. Курт не раздумывая, лег на него. Сразу же засуетился Коб, принося и подключая, к телу

ОТСТОЙНИКА, какие-то провода. Сделав всё, что надо, Коб подошёл к рубильнику

на стене, и со словами:

- Ты успел Василиск, - поднял ручку вверх.

"Да. Я успел", - в мыслях отозвался Курт и закрыл глаза.

Вокруг забухало, заревело, в глаза ударил сноп света и

Не для гурку

пропал. Вместо него появились тысячи глаз, разных размеров и очертаний. Около ног задрожали огоньки и побежали вдаль, выделяя путь, в конце которого висел огромный глаз.

Курт пошел к нему.

- Кто ты? - проревел глаз.

Курт не ответил. Он шёл тихо, только на щеке бесновался василиск.

- Кто ты? - бешено заорал глаз, расширяя зрачок, чтоб лучше рассмотреть непрошеного гостя.

- Спроси третий раз, и если не получишь ответ, можешь меня съесть, - спокойно и внятно ответил Курт.

- Кто ты? - зарокотал глаз, - Отвечай или умрешь.

- Я - ГОСПОДИН КУРТ. А тебе следовало бы научиться, не задавать глупых вопросов, - сказал Отстойник и понял: глаз лишь форма, но суть его иная.

- Я, хозяин, - продолжал глаз, - и тебе не место здесь.

Курт остановился и ждал, когда глаз тоже успокоится. Темнота вокруг сменилась светом. Говорящий глаз съежился и заплакал.

- Чего тебе надо? Проси я всё сделаю, - сквозь слёзы произнес Глаз.

- Мне нужны правильные вопросы и правильные ответы, - отозвался Курт.

- Итак, начнем. Кто Я?

- ГОСПОДИН КУРТ, Василиск, Отстойник, карта под номером четыре, - дал первый ответ глаз. - Вопрос правильный.

- Что такое перетасовка? - задал второй вопрос Отстойник.

- Вопрос правильный. Отвечаю равномерно перемешивание карт. Если, в результате, тебя сдают как козырную карту, идешь на новый уровень, - произнес глаз в ответ и съежился до размеров фасоли: он почувствовал следующий вопрос

- Как мне отсюда выйти? - задал третий вопрос Василиск.

- Вопрос правильный, - глаз увеличился и стал плоским, - Тебе надо убить меня...

* * * * *

Не для гурку

- Где Я? - человек лежащий на белоснежной кровати, с огромным трудом огляделся вокруг. Всё было незнакомо. Рядом сидела спящая женщина, зажав в кулачке мокрый платок. В окно пробивались солнечные лучи, они мешали подробнее рассмотреть лицо женщины. Незнакомое, и в тоже время, напоминающее детство.

Возле стены на, как видно, временно поставленном диванчике ютилось двое детей - мальчик и девочка. Довольно большие, как для своего возраста и оба светловолосые.

Девочка увидела, что человек очнулся и, вскочив на ноги, побежала к кровати.

- Папа, папа, - закричала она, - Ты жив.

От крика, проснулась и женщина.

- Тише, нельзя в больнице так громко кричать, - одернула она, и, поднявшись со стула, обняла девочку.

Больной, всё вспомнил...

Курт очень давно не спускался в подвал, с тех пор как они с Джиной въехали сюда, раза два три не более. А сегодня он захотел пойти посмотреть.

Внизу должен был стоять платяной шкаф его отца. Этот шкаф, всегда оставался с ними, и хотя его никто не использовал, он всегда переезжал на новую квартиру. Курт держал его, как память. В шкафу висел старый, потрепанный кожаный плащ.

Очень похожий на те, что носили солдаты СС времен второй мировой войны. И, хотя отец никогда не обсуждал, откуда появился плащ, Курт тоже его не выбрасывал, он чувствовал.

Чувствовал, плащ это ключ. Ключ к странной судьбе отца.

Старший Венцель был родом из маленького городка Пласенсио, расположенного на западе Испании. Скромная и набожная, как и все испанцы, мать привила ему любовь к книге, и все свое свободное время Серхио проводил в библиотеке. Благо в городском монастыре располагалась, довольно внушительная библиотека с великим множеством старинных книг. Позже после окончания школы, он направился служить библиотекарем в монастырь. Отработав там пару лет, он ушел из монастыря, женился, но все же оставался библиотекарем, правда, уже в

Не для гурку

городской библиотеке.

И вот наступили тяжелые времена, началась вторая мировая война. Что бы не попасть в армию Серхио, уходит в монастырь и снова работает в библиотеке монастыря. Пробыв три месяца там, он исчезает... И, уже только после окончания войны появляется в Пласенсио и забирает жену с собой в США.

Никаких ответов, где он был и чем занимался, не дает, лишь полностью обеспечивает жену и маленького Курта деньгами и всем необходимым и снова исчезает, на этот раз навсегда.

Зайдя на кухню и взяв у Джины фонарик, Курт спустился в подвал. Вокруг висела паутина, и сквозь щелочки забитых окон проникал скудный свет. Чуть не свернув голову о висящую связку досок, тихо выругался.

- Джина, подойди и посмотри, как только можно так шкаф поставить, - шкаф стоял набекрень, ровно под углом сорок пять градусов, - Это же надо так умудриться. Интересно как они вообще, соображают. Наверно тоже под сорока пятью градусами, а может и все девяносто.

Отодвинув, мешающий подойти поближе, престарелый стул, Курт сделал шаг и остановился. Его пробрала дрожь, словно температура опустилась ниже нуля.

- Ничего страшного, - подбодрил себя Курт. - Это просто старый и никому не страшный шкаф.

Но, даже достав из кармана ключи, он ещё немного постоял. Успокоился. И напевая песенку, вставил ключи в замок. Открыть оказалось довольно трудно.

После стольких лет бездействия, механизм порядочно заржавел. Третья попытка оказалась успешной. Дверь презрительно закрипела. Внутри всё было наперекосяк, какие-то тетради скатились с полок и мирно лежали в углу. Вместе с дверью распахнулись и три маленькие дверки ящичков.

Курт, не обратив внимания на несущественные детали, удивленно рассматривал плащ. Тот казалось, не знал законов физики, висел ровно и даже не пошатывался. Но самое интересное, заключалось в том, что это был другой плащ. Более новый и, видимо, подходящий по размеру Курту. Протянув руку вперед, Курт

Не для грюку

потрогал плащ. Да действительно, он не ошибся, то, что висело в шкафу, не могло принадлежать отцу.

- Тогда откуда он здесь взялся? И куда делся старый плащ? - спросил вслух Курт. Закрыв дверцу шкафа, он внимательно всё осмотрел. Действительно, это тот самый шкаф, что оставил ему отец. Возник вопрос - "Кому понадобилось его отпирать". Подумав немного и не найдя ответа, Курт снова открыл шкаф и достал плащ. Из левого кармана на пол упала новенькая колода карт.

Не для гурку

Silver Anxell

Silver Anxell - Львовский поэт, мэтр верлибра, человек старой рок-н-рольной школы, Один из создателей и инструкторов спортивно-исторического клуба «Триглав». Родоначальник исторического фехтования и рыцарского движения во Львове и мастер по созданию клинков и фехтованию. Человек архинепристойный и удивительный. Прекрасный знаток музыки практически любых направлений. Его поэзия отражение любви к миру и злобы к несправедливости. Он из тех людей, к которым никто не остаётся равнодушным: его либо уважают и любят, либо ненавидят. В свои уже зрелые годы он продолжает выбривать виски, и слушать старый панк и хеви металл

Не для гурку

Silver Anxell.

Из сборника «Аларм ! Фак эм алл !»

Вот и оно ,

окно
в тёмный мир
твоих грёз
и желаний

болью влюблённости
в себя
и в кого-то
кто очень
странный :
чужой тебе ?
Чужой ?
Вот они ,

Не для гурку

выстиранные
глаза
до крови
а потом
до пустоты ?
Что увидишь в них ?
Колючую проволоку
Что услышишь
от него ...
признание в любви ?
Нет ! Смеха ... Смеха
вызывающе пошлого
нечеловеческого
звериного
рыка :
Вот что нужно
но в последний момент
одумается
воссияет
разлетится
на тысячи брызг
и вздохов
на толпы поклонников
слюна
голодного зверя
на толпы тех ,
кто верил ему
до такой степени
что пожелал быть
съеденным им ,
чем остаться
в мире ,
где никому
ни до кого
нет дела
в городе
где горбиться

Не для груду

а становиться почётно
на колени
значит проявить
неслыханную
дерзость
а прощать кого-то ,
надругаться
над ним
а целовать ,
что плюнуть
кому-то
в лицо
а любить ,
хуже
чем презирать
в доме ,
который
стал разрушаться
ещё до того
как был
построен
в квартире ,
где есть одна
комната
комната
...камера
для загнанного зверя !
Нет ,
всего лишь
окно ,
из которого разрешено
наблюдать
исподтишка
Нет ... смеха ,
смеха ,
вызывающе пошлого

Не для грюку

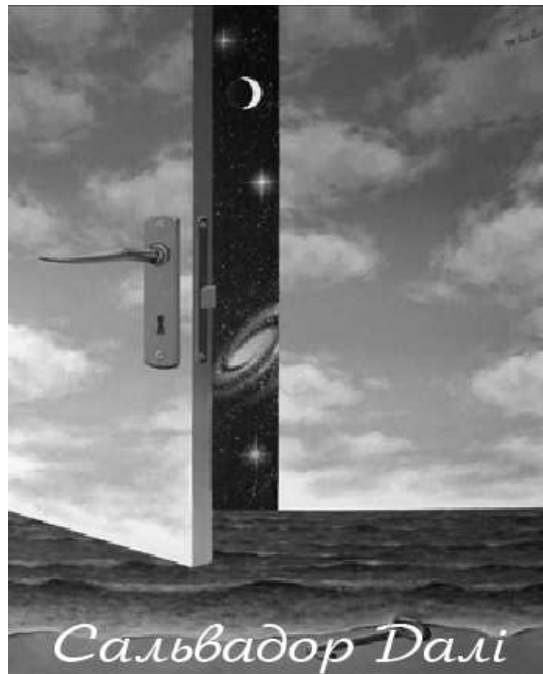
нечеловеческого
рыка
А люди всё падали
и падали
с крыш ,
А снег всё кружился .
кружился
крупные снежинки
бледно-лиловых
тел
не похожие
одна на другую
две пары
конечностей ...
Вот вам ,
вот вам люди
которые успели
познать
лебединую
любовь
во всём коварстве
и вероломстве её
Вот вам !
Люди за то ,
что не могли прижиться
в этом мире
в этом городе
в комнате
в камере
летом ,
жарко
хлопья
человеческих тел ,
из окна
исподтишка
наблюдателем посторонним
в роли судьи

Не для груду

которого на мыло
в роли сытого
кастрированного кота ...
в роли
тыловой крысы
в привычке
часто молиться
и ещё чаще
забывать
значение
ЭТИХ МОЛИТВ
поститься
а по прошествии
снова кого-то рвать на
кочки
Вот и оно ,
окно
в тёмный мир
Оговориться ,
оглохнуть
постричься
пожелтеть
и дозрелым
сразу на стол
или сгнуть ,
гнить
комната ,
камера
железные сны
не правда ли ?
Пламенные речи ,
постель на фиг
Чувства ?
быть использованным
и пинком под зад
Любовь ?
к отражению в зеркале

Не для грюку

Ненависть к тем ,
кто попытался
хотя бы на миг
убрать зеркало !
Вот она , женщина
которую можно отбросить
сразу же со счетов своих ,
Вот они ,
выстиранные глаза
до крови
а потом ?
Что увидишь
в них ?
Колючую проволоку . Александр Матросов ...

Не для груду

слегка мокрому
от слёз
асфальту
и раздуется
ветром
в разные стороны
так быстро
что ты уже
не заметишь
маленьких
клочков
...
и ветер ,
тот ,
который
самый хитрый
из нас ,
надёжный товарищ ?
будет хранить
в себе
тайну
и упиваться ею ,
крепчать
и надругаться
над смыслом
Непрочитанного письма ...
И ветер ,
прочитав
моё признание
тоже
полюбит тебя !
Может зря !
Только то ,
что доступно
человеку
недостойно ветра
и ты

Не для гурку

это знаешь ...
Только мне почему-то иногда кажется
словно я
большой
непрочитанный лист
Который все норовят подальше упрятать
с глаз
долой
Навсегда ...
Только не рвите на части , только не надо
до конца разрушать
иллюзию
слов
написанных
сердцем
под его диктовку ...
При моём с ним несогласии
При полном
несогласии
с разумом ...
Что же это ?
Беспомощность
Письма : ждите меня ...
ждите
или я не приду
или некогда
будет -
слишком темно
чтоб
писать
или
отдавать себе
отчёт
в том ,
чем закончится
чем исписаны :
чернилами ,

Не для грузку

Гибкие линии
Живые

или кровью ...
белого конверта
и недушевлённые
линии ?

* * * * *

Не для гурьку

Ты можешь
положа руку
на сердце
сказать ,
кто мы
на самом деле ,
может мы вовсе
не люди
Может и не были
детьми
никогда
а уже воссозданы
в более зрелом
возрасте !
Может быть
мы изначально
андроиды
с привитыми
искусственно
воспоминаниями
и никогда не рождались ,
не умирали ?
И нам просто кажется
что мы существуем ,

Не для груду

а на самом деле
ни тебя ни меня нет
и не было никогда в этом иллюзорном мире ...

Может быть именно поэтому
нам иногда до боли хочется
прекратить своё существование
здесь , где кажется всё напускное
и любовь , и ненависть !

Или тебе ещё грезятся несуществующие пряники ?

А может быть те , люди , настоящие
наблюдает за нами запрограммированными на то , чтобы их не видеть
в замочную скважину ?

Послушай ! Разве тебе не противно спать со мной
зная о том что кто-то другой наслаждается нашим тайнством

Разве ты можешь

Не для грюку

вот так
спокойно
для них
играть роль
любимой
женщины ?
объясняться в любви
перед стадионом
озверевших болельщиков
в микрофон ,
во всю
глотку ...
неужели
это так важно
для нас :
проиграть ,
или выиграть ?
подогревая
людские страсти
на сковороде !
Взять бы ,
да и расшибиться
в лепёшку
за конфетку ,
за фантик
за то ,
чтобы ты вдруг
из ничего не значащих
фальшиво играющих
роль
превратилась
в любимицу
публики
в кинозвезду
Только я
не могу жить
на сцене

Не для грюку

бредить сценой
стареть
а потом, доиграв своё

превратиться в суфлёра
в сторожа
в директора театра ,
в загнанного зверя

в клетке

в которого

всякая мразь
тычет пальцем...

В ...

В ...

В ...

Ты можешь , положи руку на сердце сказать ?

* * * * *

Не для груду

Silver Anxell

Из сборника «Зеркала. Сумасшедший Макс...Зеркала..»

В человеке живущий
творец и убийца

Где каждый убийца
чтит творца
в себе

А каждый Творец —
чтит убийцу...

Неслышно в себе найти то, о чем меньше всего подозреваешь.

Иллюзии власти над жизнью

До беспамятства

Вера в смерть обреченного

В нем живущий творец и убийца

Январская ностальгия. Снежная философия пустого кармана

Дикая иллюзия власти над жизнью

Отрезвляюще

Кофе крепкий.....

Где роботы наполняются
самоуверенностью
во влюбленности,

жизнерадостностью
то бишь...

Каждый убийца
любит творца
в себе

А творец —
чтит убийцу...

Птичьего помета по лицу, по волосам. Хохочущие всюду
каблучки по гулкой мостовой, издевающиеся каблучки... день

Не для гурку

радости...

Январская ностальгия ободранной опосля елкой. Живим истуканом новогодняя...

Обманывая себя, чтобы все внутренности. Слышала? До последней гачки, на съедение подлому вирусу...

И верить в правду слов?

В идею, как в правдивость, стоящую выше человеческих жизней?

Вовремя цепляясь, чтобы становиться на голову выше Патриотом? Сукой.. Растерзавшею, и еще.. с ним вместе ты, шагающая, улыбающаяся, в роли подзаборной шлюхи...

Правда?

Так это вами называлось, так крестили ее...

Власть большинства, чтобы насладиться, надругаться вдоволь и распять, если ты кому-то не по нраву...

Если ты им не подходишь — сделай себе пластическую операцию, а потом отдавайся по очереди каждому из них, каждому...

Кто имеет единоличное право на правду?

Она общая? групповуха...

Пусть запудрят мозги еще, пусть закружат тебя в слепом хороводе

Ты инвалид от рождения. Немезида. Не ведаешь, кого судить, а что от нас отрезать и другому пришить!

Если он не идет вразрез с его собственной психологией. Если чудит он где-то рядышком...

Где ты? Ау.. дергающееся безголовое тело, на подгибающихся ночным столиком ножках.. дергающееся, словно эпилептик..

Ползущее безголовое тело вливается в очередную, доверчивым агнцем, жертву...

Январская ностальгия. Снежная философия чужого кармана, при пустом собственном

И подобрей, подобрей...

Не для гружки

И верить в пьяное улыбкой страстной, залепленное жвачкой
рыло, после очередной пластической операции.. Правда?
Вот она... правда...

Я не безгрешен. Искренне, просто подойти и плюнуть в рожу
И размазать окурком по стенам
И напиться бы болью... но кому от этого легче?

И потому сложа руки. И поэтому отрешенно браня, наблюдая за
всем этим
Нет, я все-таки должен быть выше правил игры, ваших жестких
правил...

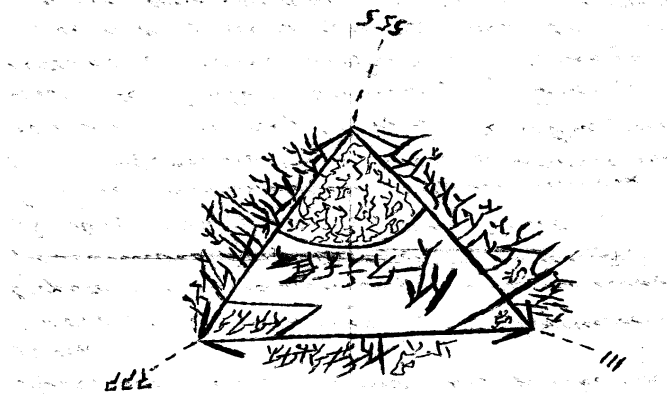
Слышишь? До последней гаечки, на съедение подлomu вирусу...

Где вы — роботы,
наполняющиеся
самоуверенностью
во влюбленности,
жизнерадостностью
то бишь!

Процветающий. Убаюкивающий
Геноцид большинства!

Не для гурьку

Handwritten musical notation on a staff, featuring various rhythmic values and notes.

Handwritten musical notation on a staff, including a large, stylized symbol or character in the center.

Не для гружку

Назовем его
 просто Силой,
 которая движет
 умами
 умерших,
 воплощая в себе
 их знания
 в многоликом безмолвии шпильями
 еще несколько раз уколотившие небо
 своим тысячелетним
 скитанием

Гробницы-призраки
пустые
живущие сами собой
насмешкой
над теми
кто бессмертен
и несчастен
в бессмертии своем...

Не для грюку

Души которых воплотились в гробницах этих. А тела где-то по земле бродят.

Веселятся, заражая глупых легковерным весельем: пустые сосуды тел, вечно мертвые в пустоте своей, податливой сталью, не поддающихся разрушению.

Каждый из вас, словно буква заглавная на неиспользованной странице, первая и последняя буква, за которой пустоты чистый лист пергамента, орущий звонким голосом расплывчатый замысел Творца...

Естественная потребность выразить себя уступила место безмолвному протесту...

Эти разрушенные временем слова превращаются в пустые звуки даже для вас — бессмертных...

Эта чужая музыка уже не имеет смысла

Глупая музыка прямых и поперечных линий шорохи, скрипящее перо — вот что осталось:

Так объявим следующее Тысячелетие Эпохой помилования Скрипящих Перьев, а воскресный день — днем поблекших чернильных пятен на наших негнущихся пальцах...

Души которых воплотились в гробницах этих. А тела веселят нас в безудержной пляске,

 подогревают

 своим

 безумием:

 потные,

 каменные тела...

Я слышал, все очень просто, надо только поверить, покрепче прижаться, пригласить на ночлег к себе Бога, чтобы он во мне навсегда остался, завладев помыслами. Смешав краски добра и зла в едином цветенье, а потом, разделив на черное и белое, отшвырнул подальше ночь темную и оставил день.

Воистину, да будет все время свет...

Пусть в тени. И тень перестанет быть тенью, и мы перестанем ссориться.

И наши ноги босые, где-то там, под столами, яств полными

Не для гурку

будут постоянно сбиваться с ритма, стараясь за ним угнаться. А языки наши заплетающиеся будут полны участия...

И очень скоро, выоравшись /ведь долго, целую вечность делали вид, что непринужденно болтаем, поймем, что уже не о чем: все старое — выстрадано, а новое — не накоплено: не успели, не выродили...

И тогда воззовем к небу:

Дай нам ночь, Господи.

Дай нам благо одиночества чрезмерное

В безумии темноты, словно в пасти хищника. Но ведь мы давно уже пали от рук усталости.

Господи, дай нам, необузданную в своем желании накрыть весь мир теплым одеялом своим...

И когда перестанем видеть, слышать друг друга, спотыкаясь о рассыпанные камни щедро по тропе жизни.

Искать — и не находить никого рядом

Кричать — и не докричаться

Жить и спать, и снить ночью

Из ночи в ночь просыпаясь одному, в подушку когтями впиваться:

Господи, разве это жизнь: не с кем даже поругаться, не с кем боль свою разделить...

И все время мы желаем чего-то конкретного. И постоянно нам этого не хватает

Нужно уже нечто большее, чем просто бессмертие

Нужна гарантия.

Власть

Время — только последнего не докричаться: оно убежало, испугавшись наших тысячелетних тел...

И тогда из-за горизонта воссияет, словно солнце,

миражами в радости общей

жажда смерти,

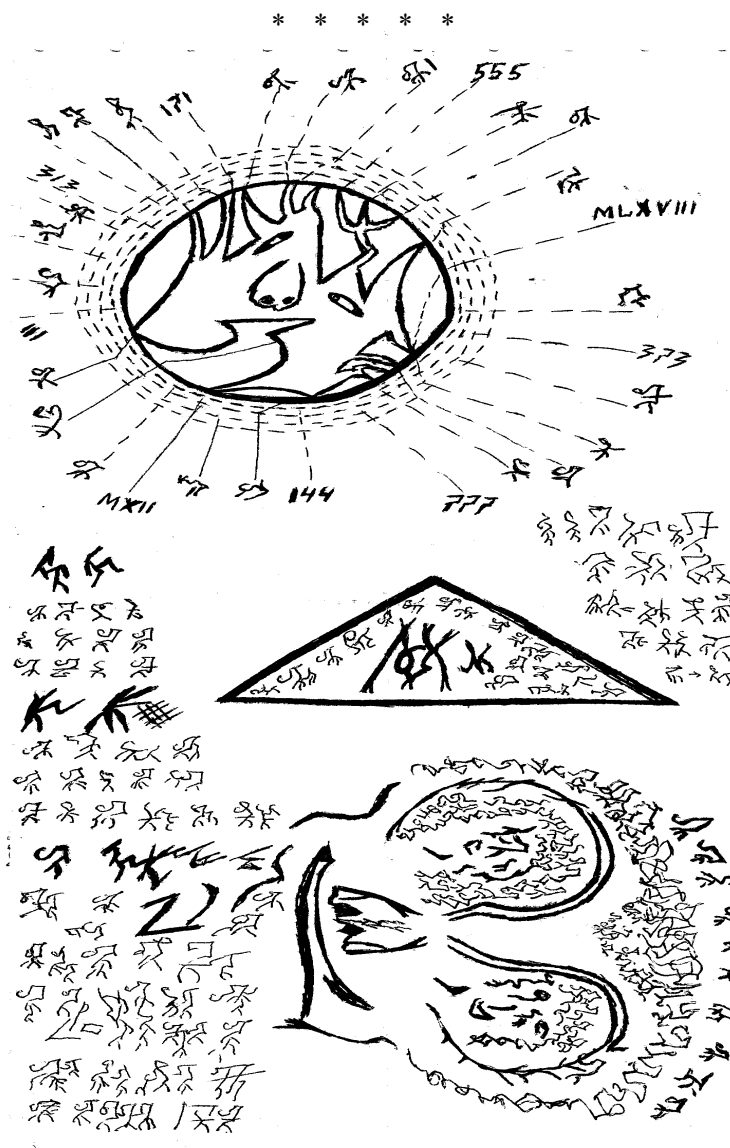
как воды,

Не для грюку

как чего-то
 большого
ведь так хочется
себя реализовать
А это не так-то просто!
Назовем его просто Силой,
 которая движет
 нами,
пока мы
готовимся
 к смерти
всю жизнь
день за днем
 невытребованные
швыряем
 в копилку,
укорачивая при этом
 мгновения собственной
 отрешенности
Назовем его Сторожевым Псом
и прикуем к копилке
и воздвигнем
 крепостные стены
до неба
и будем спать спокойно
 целую Вечность,
чтобы когда-то
 проснуться в ужасе
от назойливой мысли
и ощутить,
что мы давно уже умерли,
что существование
 наше
не имеет
 реального
 смысла

Не для гурьку

в многоликом безмолвии шпильями острыми
словно рапирами уколотившие небо тщеславием, людьми
проклятые и богом забытые
гробницы-призраки...

Не для грюку

Что есть торжество справедливости
По имени « Суетность»
В кожанке зеркального отблеска
Улыбки солнечной

Которая заставляет
Отшатнуться
В ужасе

Самым
Мужественным

Из нас
И издали приветствовать
Одобрительными

Возгласами:

Огненных цветов

Только—

Только

Распустившихся

Танец ...

Лазурный

И безбрежный

Клокочущий

В глотках демонов

Огонь:

Огненных цветов

Без корней

И обжигающих

Искрящихся

Лепестков

Танец :

Что есть боль по сравнению с этим зрелищем
Что есть зверь и настолько ли ужасен лик его
Когда одной улыбки достаточно
Чтобы осветить наши лица хмурые
И мы, разглядев друг друга в полутьме

Не для грюку

Хоровода, кружащихся искр снопа
Улыбнулись Ю, понимая, что сделали что-то не то
И протянули сквозь костер наши руки
Которые теплые, соприкасаясь
Поймут друг—друга быстрее
Жестами—ласками – очищение огнем ...

Что есть торжество справедливости
В этом сумасшедшем танце
Когда все горит ярким пламенем
А земля под ногами – кубарем
И нам становится очень жарко
Так что охота снять опостылевшие тела
И окунуться

В ночь
Полную

Таких вот
Сказочных
Миражей ,

А скользкие
По раскаленным углям
Пальцы
Ног

Жжет
От неизлечимой
Радости:

Быть Вместе,
Это не всегда
Ласки

Это иногда—
Боль

Иногда
Хочется улизнуть
Куда-то вместе
Чтобы

Не для гурку

О только
 Защити нас
 Небо
От размытых
 Пожаров
В лесных
 Трущобах
Вот только где-то
 Далеко
Падающие
 С неба звезды
 Загораясь
 Тают
Уходя навстречу
 Улыбающемуся
 Рассвету

Что есть жизнь впустую прожитая, по сравнению
С этим заклитием
Что есть время, которое можно остановить
Хотя бы на мгновение...
И мы, словно пьяные раскачиваемся в разные стороны
Отовсюду спешащие на зов цветы огненные
Смыкают кольцо вокруг
А ночь где-то
 Поотдаль
 Приняла
 До боли
 Знакомые
 Очертания
Встала
 За огненным
 Кольцом
Серой стеной
 Враждебной
 Крепости
И мы

Не для грюку

Не боимся
Обжечься
Мы,
Словно незрячие
Будем праздновать
До утра
Пока
Не сгорим
Начисто
Превращаясь
В лазурный
И безбрежный
Пожирающий
Все на свете
Холодный
Клокочущий
В глотках
Демонов
Огонь...
И когда эти
Черные монстры
Сожрут нас
Со всеми
Останками
Они взорвутся
И разлетятся
По миру
Всеми
Цветами
Радуги
Огненных цветов
Только-только
Распустившихся
Танец !

* * * * *

Не для грюку

Смерть як мистецтво

Коли художник Демієн Херст назвав назвав теракт 11 вересня витвором мистецтва, йому довелося вибачатися за свої слова. Цілком можливо, що ця фраза була лише способом привернути до себе увагу. Проте кожен, хто ознайомився з інсталяціями Херста (бодай на фотографіях) збагне, що саме у таємниці життя та смерті він бачить основу своєї творчості.

Демієн Херст - один з найдорожчих художників сучасності і найпомітніша фігура групи "Молодих британських художників", та й взагалі чи не найвідоміший живий митець. Він здобув славу завдяки своїм ексцентричним роботам, що порушують вічні теми життя, любові, зради, тощо. Проте домінує у творах Херста саме тематика смерті. Він має до цього явища своє особливе ставлення. Про це свідчить хоча б його найвідоміша серія "Природня Історія" (Natural History) - мертві тварини у формаліні. Одна з його знакових робіт - "Фізична неможливість смерті у свідомості живого". Це законсервована тигрова акула, виставлена у Нью-Йоркському музеї Метрополітен з 29 серпня минулого року. Херст продав її колекціонерові Стівену Коєну за \$12 млн., а той вже передав цей 22-тонний витвір американському музею сучасного мистецтва. Цікаво, що на той час риба вже була в плачевному стані, бо її погано

Не для грюку

законсервували ще в 1997 році. Довелося акулу замінити на нову, а це спровокувало суперечки серед критиків. Одні вважали, що Херст тим самим створив абсолютно новий об'єкт, а інші твердили, що у "Фізичній неможливості..." нічого концептуально не змінилось.

Проте це ще не найвідоміша робота скандального митця. Минулого року він вкотре здивував критиків та шанувальників. Його інсталяцію під назвою "Весняна Колискова" продали на аукціоні Сотбіс за \$19,2 млн, тож вона стала найдорожчим витвором серед живих нині художників. Це всього лиш шафка із нержавійки та скла, де на полицках лежить понад шість тисяч вручну виготовлених та розмальованих пі'улок. Херст створив чотири таких шафки, і назвав їх іменами пір року.

Але він не спинився на досягнутому і в серпні 2007 року вкотре шокував публіку черговим витвором у своєму, Херстівському дусі. Цього разу художник презентував відлитий з платини череп із людськими зубами, інкрустований 8 тисячами діамантів. Робота називається "Бо це є любов до Бога" (рядок із першого послання Іоанна) і вона обійшлася Херсту в \$20 млн. долларів. Проте Демієн не збіднів, а навпаки, поставив новий рекорд - продав її за астрономічну суму в \$100 млн. долларів, і став найдорожчим художником сучасності.

Взагалі, Херст дуже багато уваги приділяє саме людському тілу та непевності його існування. Спершу у своїх інсталяціях він позначав людську присутність через різні побутові речі - одяг, сигарети, попільнички, меблі. Пізніше він перейшов до власне людського тіла, як, наприклад, у роботі "Гімн" - це величезна розмальована бронзова скульптура, що зображає анатомічну структуру людини. Варто згадати також "Непорочну мати" - бронзову фігуру вагітної жінки "без шкіри". А в інсталяції "Воскресіння"

Не для гурку

Херст використовує разом зі своїм улюбленим склом ще й справжнісінький людський скелет.

Втім, це лише одна із граней творчості найвідомішого художника сучасності. Він створив також цикл картин із метеликів. Тисячі крилець Херст виклав у серію заворожуючих мозаїчних орнаментів, які можна роздивлятися вічно.

Звісно, Херст лишається дуже суперечливою постаттю у сучасному мистецтві і про культурну вартість його витворів можна дуже довго сперечатися. Сам художник зізнався, що в нього були проблеми і з алкоголем, і з наркотиками - це не могло позначитись на його світобаченні. Проте зрозуміло одне - ці такі шокуючі та провокуючі інсталяції змушують нас добряче задуматись над вічними питаннями, а не лише над станом психіки того, хто їх створив.

Вероніка Кавун

Від редакції:

Більшість робіт художника Демієна Херста Ва можете побачити на DVD диску в цьому номері журналу "Шум".

Не для грюку

Историческая справка

(разница 129 лет)

Линкольн был президентом США в 1860 г.
Кеннеди был президентом США в 1960 г.

Оба убиты в пятницу, в присутствии жен

Приемником Линкольна после убийства стал Джонсон
Приемником Кеннеди после убийства стал Джонсон

Джонсон, занявший пост после Линкольна родился в 1808 г.
Джонсон, занявший пост после Кеннеди родился в 1908 г.

Оба сенаторы, до того как стать президентами США, оба демократы

Убийца Линкольна – Уилс родился в 1829 г.
Убийца Кеннеди - Освальд родился в 1929 г.

Оба были убиты до суда

Секретарь Линкольна по фамилии Кеннеди настойчиво советовал Линкольну не ходить в вечер убийства в театр.

Секретарь Кеннеди по фамилии Линкольн настойчиво советовал Кеннеди не ехать в Даллас.

Не для гурку

